

62.

בדירת המבטחים שררה דממה מתוחה. שלושת סוכני חולית החיסול ידעו, כי מרגע זה ואילך, משתנים כל כללי המשחק. אייל כבר לא נגדם כי אם לצדם, והם יילחמו שכם אל שכם להשבתו של אלי בשלום. הם הביטו בפניו של אייל, בשעה שהרים את הטלפון הסלולארי, וירה לתוכו, "מי אתה?"

"אני? חשבתי שכבר הצגתי את עצמי. שמי דה-קרלו, ואנחנו מכרים ותיקים..."

"מה אתה רוצה?" שאל אייל מיידית, מטיח בשלושת המילים את כל הזעם והבוז שחש. האיש הזה אמור להיות אסיר תודה לו, במקום להיות אסיר בכלא, והנה הוא מגלה עד כמה תודתו שווה. אייל חשב, שדה-קרלו מעולם לא התכוון להודות לו, כך שאין לו מה להתלונן...

"קודם כל, שלא תנסה לגלות היכן אני". אמר דה-קרלו בנימה משועשעת.

"ואחר כך?" מצפונו של אייל נקף אותו, ואולי דה-קרלו שיער גם את זה. הרי בגללו הוכנס אלי אל כל הסיפור הזה, והוא זה שביקש ממנו להיפגש עם דה-קרלו כדי להשיג את הסם הנוגד. הוא יעשה הכל כדי להשיב אותו בשלום. מעשים חוקיים וכאלו שאינם. הוא חייב לעשות את זה, אין לו כל ברירה אחרת.

"אני מניח שאתה מנסה לאתר את מיקומי כעת באמצעות הטלפון

הסלולארי שלי. היום, עם הציוד החדשני, זה עסק כל כך פשוט... אבל אני מציע לך לוותר על כך. אם תתקרב אפילו מאה מטר בסמיכות למקום המצאי, אפוצץ אותו עם החבר שלך".

"ותפסיד את הכסף שלך". אמר אייל בשלווה, "אני משער שאתה רוצה כופר. תפסיד אותו אם תפגע באיש שלי".

"כן, אבל אזכה בחירותי. היא שווה לי יותר ממיליון דולר. אני לא זורה מילותיי לרוח. אם אראה סימן קל לתנועה חשודה באזור בו אני נמצא – לא אהסס להרים את הבניין כולו לשמיים".

"אני שומע". אייל דיבר בקור רוח, "מה אתה רוצה?"

"כמו שכבר רמזתי לך, אני רוצה מיליון דולר, בשטרות קטנים ומשומשים, תוך שלוש שעות. אחרי כן תקבל את גופתו ליד דירת המבטחים שלך".

אייל חשק את שפתיו, "שלוש שעות זה מעט מדי".

"אני מצטער בשבילך. עוד שלוש שעות וארבעים דקות כבר אהיה בדרכי מחוץ למדינה. לא אוכל להתעכב בשביל זה. אני מניח שיש לך ידידים שיעזרו לך לגייס את הסכום הזה".

"יכול להיות, אבל לא בשטרות קטנים ומשומשים".

"תעשה מאמץ, חייל. החיים שווים יותר ממיליון דולר. אסיר בריטי מכלא בריקסטון אמר לי פעם דבר כזה".

"אשיג לך את הכסף", אמר אייל בביטחון, "אבל לפני כן אני רוצה הוכחה שהוא בחיים".

"תן לי את כתובת הדואר האלקטרוני שלך, עוד דקות ספורות תקבל תמונה שלו".

אייל מסר את כתובת הדואר, ודה-קרלו אמר, "הזדרז, קפטן. עוד שעתיים וחמישים ושש דקות יעבור החבר שלך לעולם הבא. אתקשר בעוד שעה, לומר לך היכן לשים את הכסף".

דה-קרלו ניתק, ואייל הרים עיניים שואלות אל שלושת האנשים שסביבו, "ובכן?"

דני קם מכיסאו, מסיט את השולחן שעליו הציוד בחריקה קלה, "הוא נמצא במרחק לא גדול מכאן. לפי המפה, מדובר במבנה נטוש, איפשהו באמצע הדרך בין לונדון לדובר. יש לי את המיקום המדויק במפה, לא יהיה מסובך להגיע לשם."

"הוא לא טורח להסתתר. יש לו ערובה בטוחה. הוא יודע שלא נעז להתקרב."

אייל הרים את תיקיית הקרטון העבה שהכילה את פרטי חייו של דה-קרלו, שנאספו על ידי המשטרה והאינטרפול. עיניו רצו על פני השורות. תומר חיבר את חוטי המחשב, ממתין בדריכות לתמונה שתתקבל. על פני אייל עמדה הבעה בלתי ברורה בשעה שקרא את מעלליו של ראש המאפיה, ושפתיו התהדקו בחרדה. בנצי הבחין בקשת ההבעות, ותהה מה גרם לחרדה זו. דה-קרלו כבר אמר את כל שיכול היה לומר על מנת להפחיד את אייל, ובכל זאת הוא נותר עד כה שליו יחסית. מה יכול לקרות שזעזע אותו במידה כזאת?

זמזום קל עלה מן המחשב לאות שהתקבלה הודעת דואר אלקטרוני. בנצי פתח את המחשב, וראה את התמונה שנשלחה על ידי דה-קרלו. "אייל", אמר, "הגיעה תמונה".

אייל לא השיב. הוא היה שקוע בקריאה.

"אייל!" הרים בנצי את קולו. אייל הרים את עיניו מן הדפים, "כן?"

"הגיעה תמונה של אלי". חזר בנצי על דבריו. אייל לא קם ממקומו. עיניו נותרו צמודות אל השורות הכתובות. בנצי החליף מבט עם דני ותומר, ואחר שאל, "מה מצאת שם?"

"מוזר", אייל הסיט את כסאו וקם, מגיש את הדפים לבנצי, "כמו שתומר אמר קודם לכן, הוא אף פעם לא עסק בתחום הזה, של חטיפה ומשא ומתן.

משום מה נראה לי שגורמים... טוב, הבה נראה את התמונה, אולי נוכל להיות חכמים יותר". אייל רכן, והביט אל המחשב. אלי נראה יושב קשור לכיסא, בידי עיתון ערב שיצא רק לפני שעה, ועיניו עייפות. אייל הגדיל את התמונה, והבחין בפרט הברור מאוד: אל רגלי הכיסא היו צמודות חפיסות קטנות של חומר נפץ. הוא הגדיל את התמונה ככל שיכול היה, וזיהה את חומר הנפץ. פי.אי.טי.אן., חומר נפץ רב עוצמה, אחד החזקים בעולם.

"אז מה?" בנצי עורר את אייל מהתרכזותו בתמונה, "אז רק עכשיו הוא נכנס לעולם המרגש הזה של סחיטה באיום של רצח. זה לא מופרך כל כך. לפי מה שאני קורא, הוא לא בוחל ברצח".

"זה לא העניין של הרצח", אמר אייל נוקשות, "זה הדרך בה נוהג כל פושע. המודוס אופרנדי שלו. חוץ מזה, הסתכל על התמונה".

בנצי הביט בה בעיון, "מה יש?"

"חבילות של פי.אי.טי.אן. מחובר לרגלי הכיסא. דה-קרלו לא יודע לבנות פצצות כאלו, זה ברור".

"הוא ראש מאפיה. יש לו אנשים שעושים את זה בשבילו".

"אין אזכור של חיילים מהסוג הזה בתיק", אמר אייל בשקט. "בניית פצצות כאלו במהירות כזאת היא עניין של מיומנות גבוהה, שאין לו ולאנשיו. הם מתעסקים בכסף, לא במוות".

בנצי העביר עיניו מן המחשב אל הדפים שהיו פזורים על השולחן, ומשם אל אייל, "מה אתה רוצה לומר בזה, אייל?"

"לא דה-קרלו חטף אותו".

גל קור חלף בגוו של בנצי, "כלומר?"

"עם התחכום של המאפיה אפשר להתמודד. אבל לא הם החוטפים".

"איך לא? הרי זיהית את קולו של דה-קרלו!"

"אמת", אישר אייל, "אני חושש, שהוא רק שליח".

רגע ארוך עמדה דממה באוויר. נשימתם של שלושת חברי חולית המוסד נעתקה. "שליח של מי?" שאל בנצי לבסוף.

"של 'אל-פלסטין".

"הארגון של אבו-ריגל?"

"בדיוק".

"למה שיחטפו את אלי?"

"כדי לאלץ אותנו להשיב את אבו-ריגל לידיהם". אייל קם, והדף את הדפים מלפניו, "הם כנראה הבינו שחיינו עדיין בסכנה. המסוקים מעל המלון בעת שחילצתי משם את אבו-ריגל, היו רק הסנונית הראשונה לחילוץ. זה ארך להם יותר זמן משציפיתי, אני מודה, אבל הם עלו על כך שלא אתן לאבו ריגל לצאת חי מן הסיפור הזה. הם מבינים שאקח אותו לישראל, אוציא ממנו את מח העצם ואחר כך אחסל אותו. הם פשוט לא רוצים שזה יקרה".

"יש לך שם של מישהו בארגון? שתול או משהו?"

"את זה תוכל לבקש מחבריך במוסד לבדוק עבורי", אמר אייל במרירות כלשהו.

בנצי הביט בו במבט נוקב, "חבריי במוסד? לבדוק עבורך?"

"אל תיתמם, בנצי, המוסד שרף אותי כסוכן. אני לא מתלונן, אחרי הכל – הפרעתי לסוכני המוסד בעת מילוי תפקידם. אבל אתה לא, בנצי. אתה איש טוב, סוכן טוב וחבר טוב. תבדוק זאת עבורי?"

בנצי חייך בנזיפה, "הייתי עושה את זה גם בלי החנופה הזאת, בבקשה, אייל. אנחנו באותו צד עכשיו. אנחנו צריכים להחזיר את אלי בשלום".

"בשביל זה ניאלץ לוותר על אבו ריגל". אייל נאנק, "דה-קרלו לא יקבל את המיליון שלו מאתנו, אלא מאל-פלסטין, וזה ברור".

"למה זה כל כך ברור לך?" העז תומר לשאול, "אולי הם חטפו גם את

דה-קרלו ואילצו אותו לשתף פעולה?"

"דה-קרלו הוא בוס של מאפיה, ויש לו קשרים בכל העולם. הם יעדיפו לשלם לו מיליון דולר מאשר להתעסק עם שליחי המאפיה בעולם כולו".

"אתה חושב שהם פוחדים להתעסק עם ראש מאפיה?"

"פוחדים זאת לא המילה הנכונה. הם מעדיפים שלא לעשות זאת, ודה-קרלו, אחרי הכל, לא סחטן. הוא רוצה רק מיליון דולר, זה סכום שהם יכולים לשלם. אני יכול להבין עכשיו כל פרט בשיחה שלי אתו. הוא פשוט ידע, באופן מוחלט ובבהירות רבה, שאני לא אשלם את הסכום הזה. לא מפני שלא אשיג אותו, אלא מפני שלו עצמו אין עניין בזה. השיחה הזאת נועדה רק כדי להרדים את חושיי".

"אתה יכול ללמוד משהו מן השיחה?"

"בוודאי", אייל החווה בידו על הטייפ, "תומר, תשמיע, בבקשה, את קובץ השמע של השיחה שלנו".